

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință

E sărbătoare sfântă și sunt cu sfinții la hotar ca să intru cu ei în cartea cuvântului Meu și să așezăm în ea cuvânt dulce, grăirea Mea cu voi, și a sfinților Mei grăire. Sunt Domnul Iisus Hristos, iar lucrarea Mea este cuvântul.

O, pace vouă, fiilor, pace multă vouă! Am venit iar și iarăși cuvintez. Am avut sărbătoare cu strângere la izvor și s-a strâns sărbătoarea și s-au întors într-ale lor oaspeții de pe pământ și din cer, dar Eu, Domnul, am mereu lucru între Mine și voi, am mereu de așezat glasul cuvântului Meu în cartea Mea cea de azi, cartea Mea cu voi. Plutește Duhul Meu deasupra voastră, deasupra colinei Mele cu voi, plutește ca la facerea lumii, plutește mereu ca să pot să suflu cu El peste întunericul de pe pământ și să vină apoi clipa să pot spune ca la început: *«Să fie lumină!»*.

O, nu este lumină pe pământ, nu este, dar iată cu voi lumina, o, fii ai cuvântului Meu! Pe pământ e numai minte de om și multă semeție în mintea lui și nu se lasă înlocuită cu lumina lui Dumnezeu ca să fie lumină pe pământ. Lumina sălășluiește în cei sfinți, în cei ce se sfințesc pentru Domnul, dar ea nu poate să-l biruiască pe omul cel cu minte de om, și se întoarce în cer lumina cu tot cu sălașul ei, cu sfinții cei purtători de Dumnezeu pe pământ, cu cei care trăiesc pentru cer pe pământ.

La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Era pământul fără chip și era pustiu peste tot, și întuneric era deasupra adâncului, iar Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor, așa este scris, și a zis Dumnezeu: *«Să fie lumină!»*, și s-a despărțit atunci lumina de întuneric și apoi a zidit Dumnezeu cu cuvântul cerul și pământul și toată oștirea lor, și a zidit apoi pe om și toate cele de trebuință vieții oamenilor și a toate viețuitoarele zidite la cuvânt, căci pe om l-a plămădit Domnul Dumnezeu cu mâna Sa.

O, fiilor, totul este fără de chip pe pământ și este pustiu și este întuneric, și S-a purtat Domnul pe deasupra adâncului de întuneric al oamenilor și a rostit cuvântul Său: *«Să fie lumină!»*, și așa Mi-am întocmit Eu și am înnoit acest petecut de pământ, pe care am așezat în zilele acestea lucrarea cuvântului Meu, și pe voi purtători de Dumnezeu, luați de Mine dintre fiii oamenilor ca să vă fac fii ai lui Dumnezeu, măi fiilor, și să Mă sprijin Eu pe voi cu a doua Mea venire de la Tatăl la oameni, precum este scris în Scripturi să vin, căci atunci când M-am suit la Tatăl după învierea Mea, am lăsat cuvânt că voi veni iarăși, și am zis: *«Vin curând!»*.

O, prin toți sfinții Mei în care am locuit pe pământ apoi, am venit lucrând prin ei și aveam dorul să-l fac pe om să creadă în Dumnezeu, în Cel ce a făcut cerul și pământul și omul. O, iată, cu oaspeți din cer vin și în ziua aceasta la masă de cuvânt cu voi. Sunt cu ceata mucenicilor mărturisitori, și au ei sobor mare pentru pomenirea marelui mucenic Gheorghe, cel plin de dragostea cea de sus, dragoste sfântă, fiilor.

O, am slobozit cu pace pe cei ce au venit și au luat din izvorul Meu, iar voi v-ați odihnit o zi, măi fiilor, dar am venit acum cu sărbătoare de sfinți și iarăși Mă întâmpinați când vin cu sfinții Mei la voi. O, a fost dulce pentru cei din cer sărbătoarea Mea cu voi și cu ei sub cortul alb. S-au desfătat îngerii în văzduhul cel în alb înveșmântat și S-a desfătat Duhul lui Dumnezeu, fiilor. Sfinții Mei, cu care am poposit în sărbătoare, și-au înnoit glasul iubirii, iar mama Mea Fecioara Mi-a dat să lucrez învățătură apoi peste cei care au fost la izvor, ca să le dau povață pentru dragostea cea de sus și să le trimit lor apoi cartea poveței Mele. Iată, le trimit și le spun lor așa:

Voi, cei care ați fost la izvor după Domnul cu dorul în voi, ascultați, fiilor, cuvântul Meu și povața lui cea pentru voi, pentru dragostea cea de sus în voi.

La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Era pământul fără chip, pustiu și întuneric era deasupra hăului, iar Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor și a zis Dumnezeu: *«Să*

fie lumină!», și a fost lumină și s-a despărțit lumina de întuneric și a zidit apoi Dumnezeu cerul și pământul și toată oștirea lor, și l-a zidit apoi pe om și toate cele de trebuință vieții oamenilor și a toate vietățile de pe pământ și din pământ și din ape și din văzduh, toate oștirile lor. O, așa am lucrat Eu, Domnul, la început, și așa am lucrat și acum, la sfârșit de timp, de am zidit în mijlocul pământului cel fără chip, deasupra hăului cel pustiu de credință a lumii oamenilor, așa am zidit Eu această colină ca să fie ea lumină și să despart lumina de întuneric aici, și ca să pot lucra cu lumină cerul și pământul și să le fac facere nouă, iar lumina este cuvântul Meu, cuvântul cu care am zidit la început, și cu care iarăși zidesc.

O, fiilor care veniți adesea la izvor după hrana cea de sus, o, veniți, fiilor, după dragoste, căci dragostea cea de sus vă trebuie vouă în voi ca să puteți iubi și să puteți urma ceea ce Eu am zidit pentru om în zilele acestea. Pentru omul cel despărțit de Dumnezeu, pentru el am zidit și am înnoit Eu acest minunat petecuț de pământ și de cer, și acest popor al Meu în mijlocul oamenilor de pe pământ, iar Eu sunt în mijlocul lui din cer, de lângă Tatăl trimis, ca să zidesc din nou lumea, precum este scris, căci s-a stricat pe pământ toată voia lui Dumnezeu și s-a așezat omul cu voia sa, cu mintea sa cea fără de Dumnezeu peste ea, căci omul nu mai vrea cu Dumnezeu, ci vrea cu păcatul prin care L-a pierdut pe Dumnezeu și vrea cu satana, cu stăpânitorul acestui veac, care trece curând, curând, trece cu trosnet tot ce este vechi, căci așa este scris, și vin cele noi, vine slava Noului Ierusalim, căci așa este scris.

O, dragoste de sus vă trebuie vouă, fiilor, ca să iubiți venirea Mea și locul și izvorul venirii Mele și pe cei ce Mă poartă ca să vin și ca să fiu pe pământ lumină din lumină și să fiu Ziditor. O, aveți grijă, că sunt mulți, mulți care se laudă cu Dumnezeu în fel și chip, și fac ei aceasta pentru slava lor, pentru ca să aibă laudători prin care să se creadă ei cu putere peste mulți, dar cei ce nu cercetează duhurile, aceia cad, săracii de ei, cad sub aceste mângâieri mincinoase, și din pricina acestor bucurii fără viață în ele nu mai știu oamenii să deosebească dreapta de stânga lor, nu mai știu să-L cunoască pe Domnul când El vine cu fața Lui cea sfântă, cea plină de viață și de lumină prin multa Lui smerenie înaintea omului.

O, dau câteodată să zic cu cei din cer că mai mic păcat fac cei care stau neatenți la darul lui Dumnezeu din om, la mersul Meu peste pământ, mai mic păcat fac aceștia decât păcatul celor ce cred în darul cel arătat de oamenii minciunii că l-ar avea de la Dumnezeu peste ei. O, mai mic este păcatul nepăsătorilor de Dumnezeu, mai mic decât al celor ce cad sub cei mincinoși cu o oricum credință.

O, vai de satul fără câini, vai! Vai de turma fără apostoli care să grăiască în mijlocul ei pentru paza ei de vrăjmași, de furi, de mincinoși asupra turmei ca să se piardă ea! Câinii latră zi și noapte în sat și știu dușmanii și aud furii și nu intră să prade casele, căci se tem de câini și de glasul lor care umple satul veghind pentru stăpânii lor.

O, vai de stâna fără păstori cu inimă și cu trezie, și fără măgăruși și fără câini și fără slugi pentru ugerul cel plin al oilor care pasc sub pază de păstor, căci cine mănâncă dă rod, dă mereu, ca oaia care face lapte mereu, păscând și umplându-și ugerul, sau ca albina care culege și face rod mult și căreia nu-i trebuie atâta rod, dar ea lucrează mereu și rodește mereu, că au stăpân peste ele albinele și ascultă de stăpân, de ordinea din casa lor, din obștea lor, și nu se poate face și rod pe pământ, nu se poate decât cu viață sub ascultare, sub armonia ascultării, și aceas-ta voiesc Eu să-i povățuiesc pe cei ce vin la izvor în zile de sărbătoare cu strângere, când slava cuvântului Meu coboară și îi hrănește pe ei cu cele din cer, cu dragostea cea din cer.

O, cei ce se răcesc față de locul Meu și de lucrul Meu de aici, se răcesc de Domnul, iar pentru aceia zic așa peste cei ce veghează cu lucrul Meu cel de aici, și le zic lor:

O, fii ai lucrului Meu cel pentru lumină peste oameni, cine nu iubește pe Domnul, nu vă iubește nici pe voi, și ajung la ură după ce vă cunosc și vă iubesc pe voi, dacă ei nu mai iubesc pe Domnul cu statornicie. O, ca să vă poată iubi cu credincioșie cei care vă iubesc, aceia trebuie să

aibă în ei iubirea lui Dumnezeu, iubirea cea de sus, cu care vă poate cunoaște pe voi că sunteți ai Mei, ai lucrului Meu cel mult de azi pentru întoarcerea Mea de la Tatăl la om.

Iată, nu știu să-Mi fie recunoscători toți cei ce vă află pe voi, nu știu toți să vă iubească și cum să vă iubească pentru alegerea pe care am făcut-o, de v-am pus înaintea acestui popor cules prin voi, și sunt în acest popor dintre cei care nu cred, nu știu, nu văd, nu pot să se poarte cu recunoștință și frumos cu slava coborârii Mele și pentru ea, ci se poartă obraznic cei nestatornici, și au pretenții cei ce n-au putere sfântă și n-au dragostea cea de sus, cu care să poată cunoaște pe cele de sus coborâte pentru ei. O, grăiesc ei din dreptul acestei lucrări purtată de Mine cu voi, grăiesc peste cei nenăscuți de sus, dar iată ce le spun la aceștia despre voi:

Pentru cei ce se apropie de această lucrare de cuvânt, la cărma vorbirilor cu ei din partea poporului ales trebuie să stați voi, trebuie să știți voi și să stați grăind din partea Mea, și apoi poporul, nu altfel, fiilor, căci altfel nu este ordinea ca în cer, și este neînviere dacă se lucrează altfel pentru înnoirea omului, și văd aceasta cei ce vin, iar cei ce vin trebuie să știe să-L ia pe Domnul de la locul Lui și să-L ia cu întregime, nu cu picățica, nu cu împrumutul, o, fiilor. Am privit și am văzut aceasta, și de aceea vin să-i povățuiesc pe cei ce se simt a fi ai Mei, și-i învăț să fie cuminți dacă ei n-au darul Meu cu care să-l cunoască pe om, că avem de stat de veghe ca în cer pentru mersul lucrului Meu cel de azi, o, fiilor.

Iată, vin mereu cu strângere la izvor inimi pline de dor, și am să-i povățuiesc multe, dar voi sunteți neputincioși ca să Mă țineți atât cât pot Eu să le dau lor povață din cer pentru fața lor cea sfântă înaintea Mea, dar am coborât învățătura ca să le-o trimiteți lor spre povață, fiilor, iar voi feriți-vă de cei ce nu vă cunosc pe voi, de cei pe care nu-i cunoașteți voi de la Mine, și fiți veghetori în fața turmei, iar oile să iubească viața de staul ocrotitor lor și pășunarea cu veghe peste ei, că lupii nu mai arată lupi și nu mai știu nici ei ce sunt, și toate s-au întâmplat din pricina semeției omului, chiar dacă omul Mă caută, și trebuie multă vindecare de semeție, măi fiilor, dar cine nu caută, nu se poate vindeca. Trimiteți-le lor cartea Mea ca să învețe din ea, că Eu mereu, mereu Mă scriu în ea ca să le dau lor și să nu-i las sărmani.

Dar acum stă să intre cu Mine în carte mucenicul Gheorghe, iar ceata lui așteaptă să audă cuvântul lui. O, pace ție, mare mucenic al mărturisirii cea pentru Mine înaintea împăraților și ai mai-marilor de peste oameni în vremea ta! Fie ție după dragostea ta de oameni înaintea Mea! Amin.

— *O, mărire Ție, mărire Ție, Mărturisirul meu, Învățătorul meu, Doamne, Domnul pentru Care eu m-am jertfit cu duhul și cu trupul meu! N-am putut, o, n-am putut nici în vremea chinului de moarte, n-am putut să nu Te mărturisesc înaintea chinuitorilor mei, care ca fiarele nemiloase și sfârtecătoare în carnea mea, așa s-au năpustit asupra mea, așa s-au purtat cu mine din pricina urii care le stăpânea inima că Te iubesc pe Tine și nu pe ei, Doamne. O, n-am putut pentru ei, și numai pentru Tine am putut, și a rămas de pomenire credința mea și credincioșia cea pentru Tine, Doamne slăvit. O, cât m-ai ajutat atunci ca să pot purta cu senin chinurile mele pentru numele Tău cel sfânt, pentru Ființa Ta atât de contopită cu mine, și pentru care eu am trăit și am murit, că am dorit să fiu numai al Tău, cu totul numai al Tău, Doamne.*

O, Te-am mărturisit atât cât Tu mi-ai trimis încercarea și n-am ales și nu m-am oprit. O, mă doare de toți cei care se opresc, după ce Te cunosc aici și merg cu Tine pe cale cu credință, și apoi se îndoiesc ca niște neputincioși care nu pot merge până la capătul mersului, căci au iubire de sine în ei și de la ea se îmbolnăvesc de ură, de răceală de suflet, de necredință, de vedere mică și strâmbă, de nemulțumire, de necredincioșie, Doamne. O, cum pot aceștia să mai aducă slavă curată unui sfânt de-al Tău, care Te-a mărturisit fără preget, Doamne? O, nu Te mai pot iubi cei ce Te părăsesc după ce merg ei o vreme cu Tine, după ce Tu le-ai arătat ce mare ești și ce adevărat și ce lumină prin acest cuvânt.

Îi doare pe sfinți, Doamne, îi doare de la necredincioșia celor ce Te cunosc în acest izvor dătător de viață veșnică și Te părăsesc apoi și se întorc în ale lumii și în ai lumii, Doamne.

Voiesc să le spun celor ce vin adesea aici la izvor și se adapă din el cu viață, și să le spun eu, sfântul și mărturisorul Tău, că eu am fost sub chinuri mari de tot pentru ca să Te părăsesc pe Tine și să iau viața lumii s-o trăiesc și toată mărirea ei dată mie de împărat, dar nu m-am despărțit de Tine pentru nimic, și nici pentru mine n-am ales viața, ci numai viața Ta, căci Tu ai murit pentru mine, iar eu pentru Tine, și trăiesc în veci și sunt viu și sunt cu Tine și cu sfinții, căci aceasta am dorit și aceasta am, și aceasta sunt, și sunt în slava sfinților Tăi. Această mărturisire dau eu în ziua mea de serbare între sfinți, și-Ți cer cu umilință sfântă, întărește cu toți sfinții Tăi slava și veghea acestui loc ales Ție, colina slavei Tale de azi, Doamne, și ai grijă sfântă și pază sfântă cu toți sfinții și cu toate oștirile cerești, ai grijă de țara română, ai grijă de ea pentru lucrarea Ta cea de la sfârșit de timp în mijlocul ei, și dă-i neamului român trezirea cea mare, dragostea cea de sus, că vai celor fără de dragoste, fără de Tine pe pământ, o, Doamne!

O, slava sfinților Tăi Îți dă slavă. Slavă Ție, Doamne! Ceata mucenicilor a stat cu mine în lucru lângă Tine în ziua mea de serbare între sfinți. O, slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina! Amin.

— Primesc mângâiere de la voi, o, sfinți iubiți ai Mei. Toate oștirile cerești Îmi dau mângâiere, Îmi dau ascultare, Îmi dau slavă, căci sunt Domnul Dumnezeu lor. Pe pământ însă e mult întunericul și strig zadarnic să fie lumină pe pământ, căci lumea oamenilor s-a așezat împotriva Mea cu tot întunericul ei de pe pământ, întuneric de la lipsa de Dumnezeu dintre oameni și din oameni.

O, ce durere! Oamenii pot fără Dumnezeu, căci cu Dumnezeu nu pot! Nu pot nici Eu cu cei care nu pot ca Mine și pot numai ca ei, și e lipsă de Dumnezeu pe pământ, și e întuneric acolo unde nu este Dumnezeu, mai întuneric decât întunericul cel de la început de deasupra hăului, și peste care am putut să rostesc să fie lumină, de s-a putut întocmi apoi lumina și a despărțit întunericul de lumină.

Mă port pe deasupra și spun mereu să fie lumină, dar stăpânitorul întunericului acestui veac a dat oamenilor cheia ca să stea ei în împărăția întunericului și să nu deschidă luminii.

O, nu pot oamenii cu lumina, nu pot din pricina întunericului din ei, din pricina păcatelor din ei. Cine vrea să scape de păcat, acela trebuie să nu caute prilej pentru păcat și nici să-l dorească. O, unde mai poate omul să facă aceasta, unde, decât lângă Mine, dacă se trage el lângă Duhul Meu, lângă cuvântul Meu ca să-l pot ține de mână prin povață sfântă mereu și ca să capete el dragoste pentru cele de sus și să moară pentru cele de jos, ca să fie viu apoi ca și sfinții Mei, care așa au lucrat?

Acum las Duhul Meu peste voi, fiilor, ca să lucrați cu El lucrul zilei de azi, lucru sfânt, peste care Eu veghez acum ca să-l iau și să-l așez în cer, fiilor. Eu sunt cu voi aici, și Mă doare pentru voi când trebuie să treceți printre fiii oamenilor pe calea mersului lor, și vă port de grijă ca nu cumva să pieriți, fiilor, că e înșelător întunericul și fața lui cea acoperită cu lucrarea cea mincinoasă, pe care n-a făcut-o Dumnezeu.

Binecuvântate să vă fie duhul și lucrul cel de azi, cu Mine lângă voi, o, fiilor! Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2014